

Să plecăm de p-aicea.
 Și-nainte de a pleca,
 Onorată adunare,
 Să strigăm într-un cuvânt
 Adunați cu toți câți sunt:
 Craii cei noi să trăiască,
 Cinstea să le înflorească
 Și mulți ani să viețuiască!
 Socrii și nuntașii deopotrivă,
 Toți să fim cu voie bună!
 Noi cu aceste vom cinsti
 Și cu asta ne mântuim
 Și nimnica nu poftim
 Numa un pahar cu vin
 Pentru tinerii noștri să-nchin,
 Să bem zicând: hop,
 A minte și noroc!
 Colecția AUGUSTIN MICU, Merișor
 De la Aurel Cardoș, 59 ani, 1987.

661

Cerutul miresei la Băița Codrului

Bună dimineața, cinstiți socri mari!
 Onorată adunare,
 M-aș ruga de ascultare
 De la mic până la mare,
 Să tacă toată casa,
 Să plângă mireasa!
 Iubiți oaspeți
 Prea chemați și nechemați,
 Voi, cu dragoste frățească,
 Ați venit la astă casă
 Ca oameni de ominie
 Să luați parte la cununie.
 Da' ce saltă, ce veselie,
 Ce stați aici chemați
 Dumneavoastră, iubiți frați?
 Noi de trei luni de când am venit
 Așa ceva nu ni s-a ivit:
 Afară ficiori jucând
 Și-n casă fete plângând!
 Tânărul nostru crăișor,
 Plin de viață și mult dor,
 Dimineață s-a sculat,
 Chică neagră-o pieptănat,
 Trâmbița-n mână o luat
 Și peste sat o sunat,
 O sunat după noi,
 După acești chemători doi,
 Ca bine să ne gătim,
 Bine să ne-mpodobim.

MARȚ SARA. Demult, o făcut
 șazătoare marț sara. Și o fată s-o culcat
 pe cuptiori. Și dacă s-o culcat, o
 adurnit.

Celelalte o tors. Și-o zîs c-o zinit feciori,
 da' cu copite de cal - o zinit feciorii
 aceia. Fetele o fugit și ie o rămas
 durnind. Pe dimineață o omorît-o și i-o
 înșîrat mațale pe după talgere. Și-apoi o
 zîs:

“Marț sara în șazătoare
 La tăt cuiu mățacuiu”.

De la Ivanciuc Docă - 78 ani, Bârsana - 1985.

MARȚOLEA. Dinsus de sat era o casă
 pustie. Niște fete s-o gândit să facă
 șazătoare acolo, și-o dus de-acasă blide
 și-o pus pe cuie și s-o dus a toarce acolo.
 Înt-o marț sara torceu și nu zineu
 feciori. Atunci s-o dus tâte la un soc, o
 descântat și mintenaș s-o umplut casa de feciori.
 Da' pe când s-o dus, o fată n-o
 ieșit după un fecior. S-o dus fecioru cu fus cu tăt.
 În ceie marț iară nu zin feciori.
 Iară mărg la soc - și iară le zin feciori.
 Fata care n-o ieșit afară, s-o dus la o babă și i-o spus
 că ie o văzut că fecioru avé
 pticioare de cal.

—Noa - o zîs baba - amu când a zini, tu leagă-i siru de pticior și du-te după el.
 Fata așe o făcut, da' o văzut că fecioru mé-n sintirim. Amu tătă o fo sloi de ghiață.
 Pe ceie marț, o zinit numa fecioru sîngur, cam pe la mniesu nopți și ce-o făcut cu
 ele, ce n-o făcut, cât că p-a doua zî, pân feresti, erau numa capuri de fete, mațale
 învârtite pe lângă talgere și păreți, tăți încruntați cu sânge.

De la Pop Parasca - 60 ani, Sat - Șugatag - 1972.

SLĂBĂNOAGELE. Ne-am dus în șazătoare la Măria lu Răgnic. Și-am văzut pe
 coasta ceie niște lumânări jucând. Eram cu Todoru Băiasului, Gheorghe a Petrii
 Onichii; noi, nebuni, hai să merem să prindem lumânările. Da' o zinit un vânt și
 ne-o purtat și ne-o întors, de n-am mai putut mere, și ne-am întors înapoi. Poate n-o
 fo' așe mare, numa ni s-o părut nouă?

Am mai văzut și dup-acé. Eram de mas la cai, și-am mai văzut După Râu. Eram
 mai mult.

Da' oare amu di ce nu să väd?

De la Sabadiș Ion, 60 ani - Desești, 1987.

(Continuare în numărul următor)

Claca

Claca pe danț

Cam până la cel de al doilea război se făcea clacă pe danț. Adică tizeșii o
 dădeau cui o cerea. De obicei o lua cel care avea pământ mai mult, mai
 mult de lucru. El plătea ceterășii, cu bani și mâncare, pentru toate danțurile
 de peste an. Feciorii și fetele, în schimb, făceau două zile de clacă, una la
 sapa I și cealaltă la sapa a II-a. La clacă participau și ceterășii, ei cîntând
 pe holdă. La sfârșitul zilei de clacă se făcea o masă mare, cu mâncare și
 băutură și cu danț.

Colecția RODICA SIBIAN, ION CHIȘ STER, Finteușu Mic. De la Ioan Sibian, 50 ani, 1981.

Claca de tors

La claca de tors, fetele făceau moșuți din canură și le dădeau nume - al
 feciorului și fetei care ar fi vrut să se căsătorească. Îi puneau jos, față în
 față și îi aprindeau. Dacă, arzând, se răsturna unul peste celălalt, se zicea că
 se vor lua. Dacă se depărtau - nu se vor lua. Câte o fată își ardea toată
 canura și mergea acasă și fără canură și fără tort.

Colecția ION CHIȘ STER, Finteușu Mic, De la Clarița Voicu, 67 ani, 1981.

Ce mere pe drum,

Geme, da' n-are nimnica.

(Porcul)

Colecția ȘTEFAN CĂMĂRAȘU, Larga, 1981